

densborg (Johan Knudsen) har udviklet i sin Tale. Men saa er det ganske naturligt, at man siger, at saa maa I vise os andre Maader, paa hvilke vi kunne faa Pengene, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem fra Kalundborg i, at fordi man ikke vil gaa den Vej, som Ministeriet forlanger, behøver man ikke at være parat til at byde Ministeriet noget andet til Overvejelse. Det forekommer mig, at det er en naturlig Pligt, for ellers kan man blive ved at sætte sig imod og sætte sig imod og gøre enhver Ordning af Tingen umulig. Maa jeg da tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa en Skat, nemlig en Jagtskat. Det forekommer mig, at en Jagtskat vilde være en overmaade naturlig Skat at faa indført. Jagt er for mange Mennesker ganske vist en Fornøjelse, og de fleste Mennesker, som drive Jagt, ere Folk, som have Raad til at betale en Jagtskat, saadan som man har den i Tyskland, og som man har den i Frankrig. Og jeg skulde tro, at den højtærede Minister ad den Vej vilde faa et lige saa stort Beløb ind, i alt Fald over Halvdelen af det Beløb, som Ministeren vil faa ved de her foreslaaede Foranstaltninger.

Saa vil jeg i øvrigt tilføje i Tilslutning til, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige, at naar Staten skal føre sin Finanspolitik paa en sund Grund, maa man gaa bort fra Udgifter, som ikke ere absolut nødvendige, og som Staten har uden derved at fyldestgøre egentlige Statsøjemed, og jeg vilde finde det rigtigt, at man for en Tid suspenderede Loven om Bidrag til Statshusmandsbrug, lige saa vel som man ogsaa kunde gaa til at indskrænke den Jernbanebygning, som endog den højtærede Trafikminister mener er langt større, end den egentlig burde have været.

Ogsaa under denne Debat som under en hvilken som helst anden Debat, havde jeg nær sagt, kommer Spørgsmaalet om Forsvarssagen frem, Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Forsvarssagen har bidraget til Statskassens Misère. Det undrede mig, at det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) i Gaar brugte den Vending, at der her var Tale om den ved de militære Udgifter fremkaldte finansielle Situation, og saa talte han overfor det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) om Regeringspartiets og i det hele Venstres Jonglørkunster paa dette Omraade og sagde, at den almindelige Vælger vil

sige, at netop i Militærspørgsmaalet have vi Aarsagen til Misèren. Ja, det er meget kedeligt at den almindelige Vælger siger noget saa galt, men saa synes jeg, at det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds skulde oplyse den almindelige Vælger om, at dette Udsagn er ganske galt. Maa jeg ikke tillade mig at nævne, at den første Finansminister, vi havde efter Systemskiftet, Hage, der stod de Radikale meget nær, om det Spørgsmaal har udtalt følgende her i Rigsdagen. Han siger: I Aarene fra 1885 til 1894 gik Statskassens Beholdning ned fra 62 til 16 Mill. Kr., men denne Forandring skyldes ingenlunde eller endog i væsentlig Grad, at der afholdtes en Række Udgifter, særlig i militære Øjemed, som ikke havde Bevillingsmagtens Samtykke. Og med Hensyn til de følgende 7 Aar fra 1894 til 1901 sagde han: Det var nu ikke de militære Udgifter, som spillede nogen særlig Rolle, tværtimod, de overordentlige militære Udgifter bleve efterhaanden stærkt begrænsede, og navnlig i de senere Aar holdtes de indenfor meget trange Grænser. Naar Christoffer Hage udtalte dette, kan man sikkert sige, at hvad der passerede fra 1885 til 1901, ikke har bidraget til Statskassens daarlige Tilstand. Og saa med Hensyn til, hvad der er passeret efter 1901, vil jeg spørge dem, der nu føre denne Tale frem, om netop de Tal, som min ærede Sidemand til venstre (Wulff) har nævnt her i Tinget, ere rigtige eller forkerte, at i de 8 Aar fra 1901 til 1909 steg Statens aarlige Udgifter med $31\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men deraf falde kun $3\frac{1}{3}$ Million, altsaa omtrent $\frac{1}{10}$ paa Forsvaret, og det skyldes endda væsentlig kun de Lønninger, som de fleste have stemt for — i alt Fald have Socialdemokraterne gjort det —, og som i og for sig ikke betyde nogen Styrkelse af Forsvaret, hvorimod de 28 Millioner ere til civile Formaal. Er dette rigtigt eller forkert? Men hvis det er rigtigt, saa maa man vel dog en Gang høre op med den Tale, at Militærundergifterne have ført os ind i en finansiell Misère. I Aaret 1909—10 fandt der en Udgiftsstigning fra Aaret i Forvejen Sted paa 25 Mill. Kr. Deraf faar Forsvaret $3\frac{1}{3}$ Million, altsaa omtrent $\frac{1}{8}$. Det forekommer mig, at man maa kunne klare sig, om dette er rigtigt eller forkert, og hvis man maa erkende, at dette er rigtigt, maa man i Sandhedens Navn holde op med at tale om, at Forsvarsudgifterne have ført os ind i denne Misère, saa maa man føre Talen paa en helt anden Maade.